

Sygn. akt III Ca 352/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Magdalena Hupa – Dębska (spr.)

Sędziowie: SO Danuta Morys – Woźniak

SO Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) Publicznego Szpitala (...) im. (...) (...) w K. z siedzibą w Z.

przy udziale Spółdzielni (...) w K. i (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zezwolenie na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 8 lipca 2013 r., sygn. akt VIII Ns 477/13

postanawia:

1. oddalić apelację;
2. oddalić wniosek uczestników postępowania o zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Andrzej Dyrda SSO Magdalena Hupa – Dębska SSO Danuta Morys – Woźniak

UZASADNIENIE

(...) Publiczny Szpital (...) im. (...) (...) w K. z siedzibą w Z. wystąpił na podstawie art. 467 pkt 4 k.c. z wnioskiem o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego kwoty 32.660 zł, która ma być wydana uczestnikom postępowania – wierzycielom solidarnym Spółdzielni (...)

w K. i (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. pod warunkami wskazanymi we wniosku, a nadto o zezwolenie w trybie art. 693⁽⁵⁾ k.p.c. na składanie w przyszłości do depozytu dalszych świadczeń pieniężnych wynikających z umowy nr (...) w chwili, gdy staną się wymagalne. Wskazał, że zgodnie z ofertą oraz w umowę z dnia 26 lutego 2013 r. o kompleksową usługę sprzątnięcia powierzchni szpitalnych zawartej z uczestnikami, zobowiązany jest do zapłaty ceny za usługę w kwocie 174.660 zł brutto (wraz z podatkiem od towarów i usług) miesięcznie, natomiast faktury wystawiono na łączną kwotę 174.660 zł netto, nie zawierając w niej podatku od towarów i usług, gdyż usługodawcy byli spółkami cywilnymi powołanymi przez uczestników, zwolnionymi od tego podatku. Wnioskodawca kwestionuje dokonane przez uczestników podwyższenie ceny netto do ceny brutto, w związku z czym zwrócił się do uczestników o korektę faktur, co nie nastąpiło. Jako podstawę złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu wskazał brak prawidłowego dokumentu księgowego od wierzyciela i niezgodność dokumentów z umową w zakresie wartości netto.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Zabrze oddalił wniosek przywołując art. 693¹ kpc i wskazując, iż w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. Oceniając przytoczone przez wnioskodawcę okoliczności przez pryzmat przesłanek z art. 467 k.c. stwierdził, iż nie zostały one spełnione i nie zachodzi wskazywana we wniosku podstawa do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

Apelację od powyższego postanowienia wywiódł wnioskodawca zaskarżając je w całości i domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie wniosku, ewentualnie jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji przy zasądzeniu na jego rzecz kosztów postępowania. Zarzucił mu błąd w ustaleniach oraz naruszenie przepisów postępowania – art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie przyczyn, dla których nie uznał przedstawionych okoliczności za usprawiedliwiające wniosek; art. 233 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów skutkujące przyjęciem, że brak jest przeszkód po stronie wierzyciela uprawniających wnioskodawcę do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu i że wnioskodawca tych przeszkód nie wykazał. Nadto wskazał na naruszenie prawa materialnego – art. 467 pkt 4 k.c. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1 i art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach, przez ich niezastosowanie.

Uczestnicy postępowania wnieśli o oddalenie apelacji i zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania wywodząc, że zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty apelującego nie mogły odnieść skutku.

Stosownie do prawidłowo zastosowanego przez Sąd Rejonowy art. 693¹ kpc, w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. Chybione zatem są zarzuty odnoszące się do wadliwej zdaniem apelującego oceny dowodów. Wbrew zarzutom apelacji, Sąd pierwszej instancji zawarł w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia motywy, jakimi się kierował, nie stwierdzając istnienia przesłanki z art. 467 pkt 4 k.c., czego nie może zmienić okoliczność, iż wnioskodawca z nimi się nie zgadza. Nie podlega też badaniu przez Sąd w niniejszym postępowaniu kwestia wysokości ceny należnej za świadczone na rzecz wnioskodawcy usługi, toteż zarzut naruszenia przepisów ustawy o cenach nie mógł odnieść skutku. W sprawach o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie może bowiem rozstrzygać ewentualnego sporu materialnoprawnego między zainteresowanymi, którzy winni go rozstrzygnąć w drodze odrębnego procesu. W okolicznościach niniejszej sprawy, już z twierdzeń wniosku wynikało, że wierzyciele (uczestnicy postępowania) nie uchylają się od przyjęcia zaoferowanego świadczenia, nie odmawiają czynności, bez której świadczenie nie może być spełnione, ani też nie oświadczyli dłużnikowi (wnioskodawcy), że świadczenia nie przyjmą. Wnioskodawca upatruje przeszkód po stronie wierzyciela w nieskorygowaniu faktur zgodnie z żądaniem dłużnika. Jak wyżej wspomniano, nie jest rzeczą Sądu w niniejszym postępowaniu rozstrzygnięcie o tym, jak kształtować ma się cena za dostarczone usługi i w jaki sposób ma być fakturowana. Wierzyciel przedstawił faktury obejmujące również kwotę, która ma być złożona do depozytu i o ile wnioskodawca kwestionuje ich prawidłowość, winien to czynić w innym postępowaniu. Nie może bowiem oczekiwać, że w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego zostanie rozstrzygnięty spór co do istnienia należności lub co do właściwej treści faktur, do czego w istocie zmierza wniosek. Skoro zatem z twierdzeń zawartych we wniosku wynika, że nie zachodzą przesłanki z art. 467 pkt 4 k.c., które usprawiedliwiałyby złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, wniosek nie mógł być uwzględniony i słusznie orzekł Sąd pierwszej instancji o jego oddaleniu.

Wobec powyższego apelację wnioskodawcy jako bezzasadną oddalono na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 520 § 2 kpc w związku z § 2 ust. 1, § 10 ust. 1 pkt 3 i § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 poz. 490), jako że interesy zainteresowanych były sprzeczne, a apelacja okazała się bezzasadna.

SSO Andrzej Dyrda SSO Magdalena Hupa – Dębska SSO Danuta Morys – Woźniak